

De kloof zelf heeft een lengte van 11 km, waarvan 7 km begaanbaar is, en mondt uit in de Libische Zee in Sougia. Evenwel zijn de laatste 4 km van de kloof niet begaanbaar.

Door de kloof dient men zich een weg te zoeken van de ene rode bol naar de andere.

Deze, nogal raar uitziende, constructies zijn nog van vorig jaar. Ik heb deze dit jaar niet meer gezien onderweg. Twee jaar geleden heeft het immers op Kreta hevig gestormd met veel grondverschuivingen tot gevolg. Op sommige plaatsen is de helling zo steil dat men een soort

loopbrug heeft gemaakt met houten palen dat men ter plaatse gevonden heeft, om het de wandelaar wat makkelijker te maken. De gehele constructie wordt bij elkaar gehouden met stalen kabels. Het oogt onveilig maar het is wel degelijk veilig.

Thierry laat zien dat hij blij is dat hij handschoenen draagt. Het is steeds handig in deze kloof om werkhandschoenen of zo te dragen. Zeker als je steun wilt zoeken aan de houten

leuningen en als je jouw handen dient te gebruiken voor het klauterwerk. Ook bij een eventuele val is het handig dat men handschoenen draagt.

Toen ik een aantal jaren geleden deze tocht kwam verkennen dienden men hier nog over de rotsblokken te klauteren. Ze waren toen bezig deze ladder in elkaar te steken.

We verlaten de Agia Irini-kloof ter hoogte van de bar Oasis waar we een terrasje doen. De taxi's komen ons daar halen maar een aantal van de groep doet de laatste 4 km te voet langs het asfalt.

We komen voorbij een kapel waar er slechts één graf naast staat. Het is van een rijke familie uit de buurt die voor hun dierbaar overleden familielid een kapel hebben gebouwd.

Heel in de verte kunnen we nog de toren zien van een oud klooster. Het klooster zelf is er niet meer, enkel de toren is bewaard gebleven. De toren is enkel toegankelijk op aanvraag voor een doopsel of voor een huwelijk.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden hier in de streek veel mannen opgepakt waarvan de Duitsers dachten dat ze iets te maken hadden met het verzet. De opgepakte mannen werden overgebracht naar het concentratiekamp Mauthausen in Oostenrijk. Bij de uitgang van de

kloof is er een wit marmeren gedenksteen met de namen van de gedeporteerden die het niet hebben overleefd. De grootvader van Stefanos (de uitbater van het winkeltje in Sougia) werd eveneens opgepakt maar heeft Mauthausen overleefd. De man had in het geheel niets te maken met het verzet.

Juist voor het dorp Sougia zijn er nog restanten van een wateropslagplaats en een aquaduct van ongeveer 100 jaar voor onze tijdrekening. Door de sporen die men teruggevonden heeft weet men dat de aquaduct ongeveer 4 km lang was.

Woensdag 14 oktober 2020

Soort : Wandeling in lijn
Plaats : Van Kaap Tripiti naar Sougia
Afstand : 13 km
Stijgen : 600 m
Dalen : 600 m
Duur : 7 uur

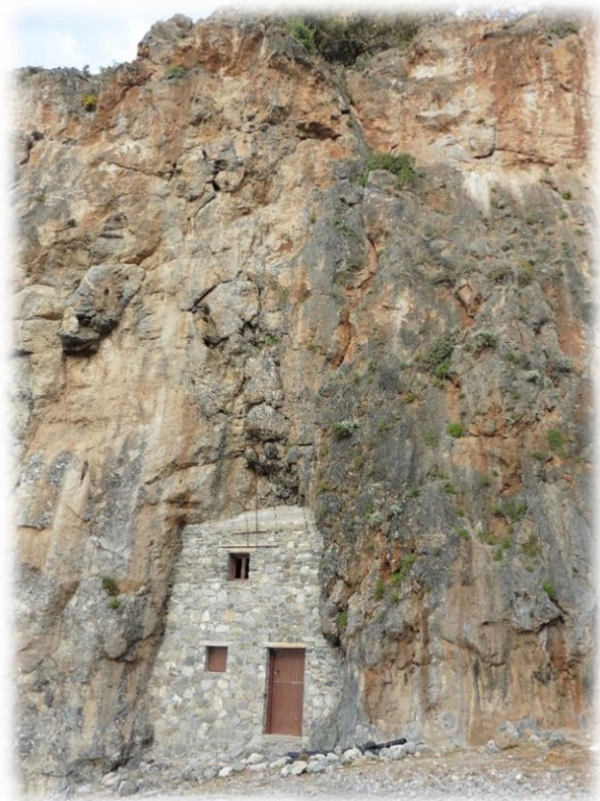

We beginnen vandaag onze wandeling aan Kaap Tripiti. We dienen dus eerst een tripje te maken van zo'n 25 minuten, met de boot van kapitein Yiannis. Reeds van ver zien we in het oosten op een bultige kaap, het eerste doel van onze wandeling, een witte kapel.

Er is geen haven aan Kaap Tripiti. Kapitein Yiannis vaart tot tegen de rotsen en blijft dan gas geven zodat de boot min of meer stabiel blijft. Vervolgens dien je de boot te verlaten en moet je meteen over natte lavarotsen stappen tot op het pad. De zee was echter tamelijk woelig en het was dan ook niet eenvoudig om iedereen van de boot te krijgen. Kapitein Yiannis heeft

meerdere pogingen moeten ondernemen om iedereen van de boot te krijgen. Gelukkig kwam de herder ons ook een handje helpen.

Er staan slechts twee huizen van geitenboeren op Kaap Tripiti. Deze boeren kunnen dus ook enkel maar te voet (wat ze eigenlijk nooit doen) of met de boot naar Sougia

We maken eerst een rondje rond de stallen. Vraag een boer in Kreta nooit hoeveel geiten of schapen hij heeft dat brengt immers ongeluk. Als je dit vraagt is er 's anderendaags sowieso een geit dood of is er een schaap met een gebroken poot.

Kaap Tripiti is enkel te voet, via de E4 of met de boot te bereiken. Er leiden geen wegen naar toe. Op de kaap staat de privékapel van de boeren die er wonen. Kaap Tripiti is naar verluid de site van de oude stad Pikilasos met de beschermde natuurlijke haven.

De wandeling die we vandaag doen is wederom een gedeelte van de E4. Het gedeelte van de E4 gelegen tussen de dorpen Agia Roumeli en Sougia (Kaap Tripiti ligt er middenin) staat er om bekend als zijnde zeer gevaarlijk. Op dit stuk zijn er immers al meerdere doden gevallen.

Je hebt immers twee dagen nodig om het traject Agia Roumeli-Sougia af te leggen via een zeer ruig landschap. Op dit traject heb je tevens minstens 6 liter water nodig. De meeste dodelijke slachtoffers zijn dan ook omgekomen door uitdroging. Gelukkig dienen wij maar een half traject te doen.

Na de vermoeiende klim komen we op een bergpas waar nog ruïnes staan van een oud Venetiaans kasteel. De Venetianen benutten de strategisch gunstige plek even beneden de kaap. Vanaf hier dienen we nog een korte klim van zowat honderd meter te maken om tot bij de kapel te komen. Daar we langs dezelfde weg dienen terug te keren kunnen we deze klim doen zonder rugzakken, als er een deelnemer de klim immers niet wenst te doen. Deze keer wilde iedereen echter mee en hebben we de rugzakken meegenomen.

Helemaal boven op de kaap staat een prachtige kapel. Het is de bedevaartskapel Profitis Llias. Ook deze kapel kan men betreden. Op 19 juli komen de pelgrims met de boot naar

Tripiti en vieren dan in en rond de kapel de profeet Lias (Elia). Ze brengen er de nacht door met eten en het zingen van Kretenzische liederen en vertrekken de dag nadien.

Vanop deze plek hebben we een prachtig uitzicht. We kunnen de baai van Sougia zien alsook Sougia zelf, de baai van Lissos en zelfs het schiereiland Paleochora.

De regenwaterput, foto links onder, vangt het water op van het dak van de kapel. Deze put werd met een plechtige Heilige mis ingehuldigd op 22/10/1952.

Aan de andere kant van de kapel hebben we zicht op de baai van Samara.

Iedereen is mee geweest naar de kapel. Van op de Col is het eigenlijk maar een korte en gemakkelijke klim naar de kapel, en de beloning die je krijgt, eens je boven bent is fenomenaal. Ook nu hebben we zicht op een aantal laag zwevende gieren.

Uit een buisje dat tussen de stenen uitsteekt, komt er een fijn straaltje water. Dit water wordt opgevangen in een bakje en vervolgens gaat het via een darmpje ergens naartoe, naar waar weet ik niet. Maar zo zie je maar hoe kostbaar water is in dit gebied.

Tijdens de afdaling maken we een ommetje naar de kust waar we rustig onze picknick kunnen opeten in de schaduw. Op deze plaats staat tevens de tweeschepige kapel Agios Antonios.

Het zijn eigenlijk twee Grieks-Orthodoxe kerken. Het zijn er twee voor het geval er eentje gesloten is door omstandigheden dan kan er nog altijd een viering doorgaan in het tweede kerkje. Op 1 en 2 juli zijn er hier vieringen en is er een festival. Ook dan wordt er hier overnacht. Kretenzers zijn duchtige feestvierders!

Het azuurblauwe water kan niet helderder zijn als hier. Wie een badpak bij heeft en tijd heeft kan hier rustig een baantje trekken. Er zijn, op deze plaats, tevens meerdere natuurlijke zwembaden.

De oevers van Agios Antonios zijn voornamelijk bedekt met rotsen en kiezels, terwijl er veel pijnbomen rond zijn. Deze plek is geschikt voor naturisme, kamperen, vissen en snorkelen. Er

zijn geen faciliteiten in de omgeving, alleen zon, bomen en zee! In dit gebied hebben archeologen verschillende graven ontdekt uitgehakt in de rotsen. Ook inscripties werden hier gevonden in holen en grotten.

Bij goed weer kunnen we, heel in de verte, het Griekse eilandje Gavdos zien. Het is het meest zuidelijke eiland van Europa en telt slechts 45 inwoners. Het zijn eigenlijk twee families die er leven. Ooit woonden er meer dan 8.000 mensen. Dit was gedurende de eerste Byzantijnse

periode toen het eiland zelfs een aartsbisschop had. Tijdens het Venetiaanse bewind werd het eiland verlaten, toen piraten er hun toevlucht zochten. Ondanks de kleine bevolking van Gavdos is er in het hoofdstadje Kastri een postkantoor, een dokter en zelfs een politieagent.

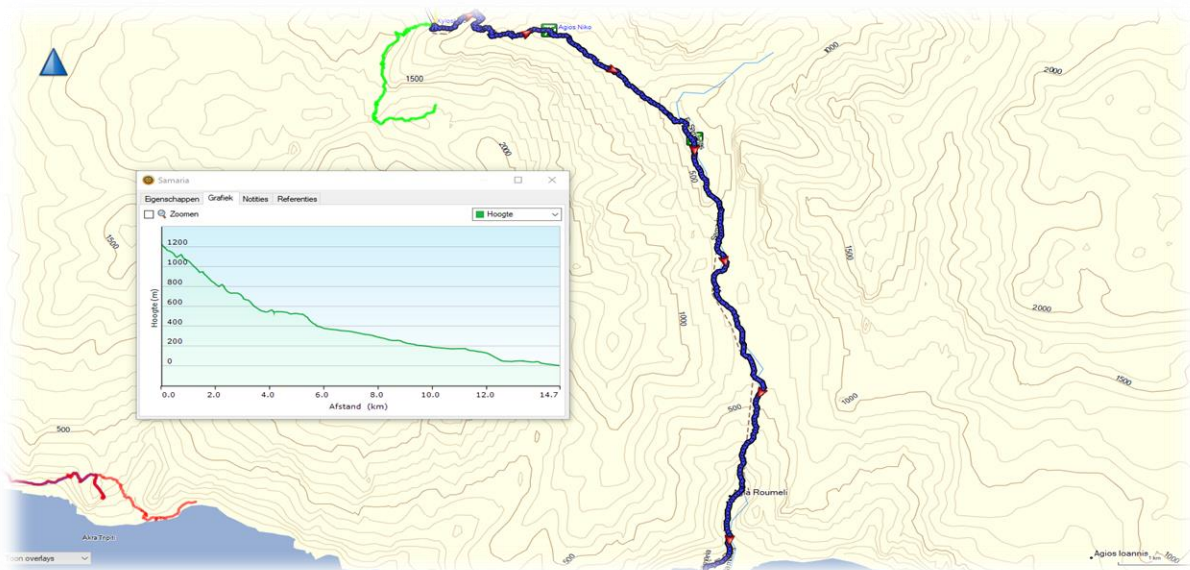
In Gavdos zijn er slechts een paar kamers te huur. Gavdos is 9 km lang en 4,5 km breed. Het heeft geen zoetwaterbronnen en maakt voor de drinkwinning gebruik van in citernen opgevangen regenwater. Het eiland heeft ook geen eigen energiecentrale en energie wordt

opgewekt met generatoren, die 's nachts meestal worden uitgezet. Archeologische vondsten hebben aangetoond dat Gavdos al 3.000 jaar voor Christus bewoond werd. De inwoners worden omschreven als nors en eigenzinnig. Ze houden niet van toeristen of van buitenlanders. Er zijn ook maar weinig Kretenzers die Gavdos bezoeken. Gavdos ligt 36 km ten zuiden van Kreta.

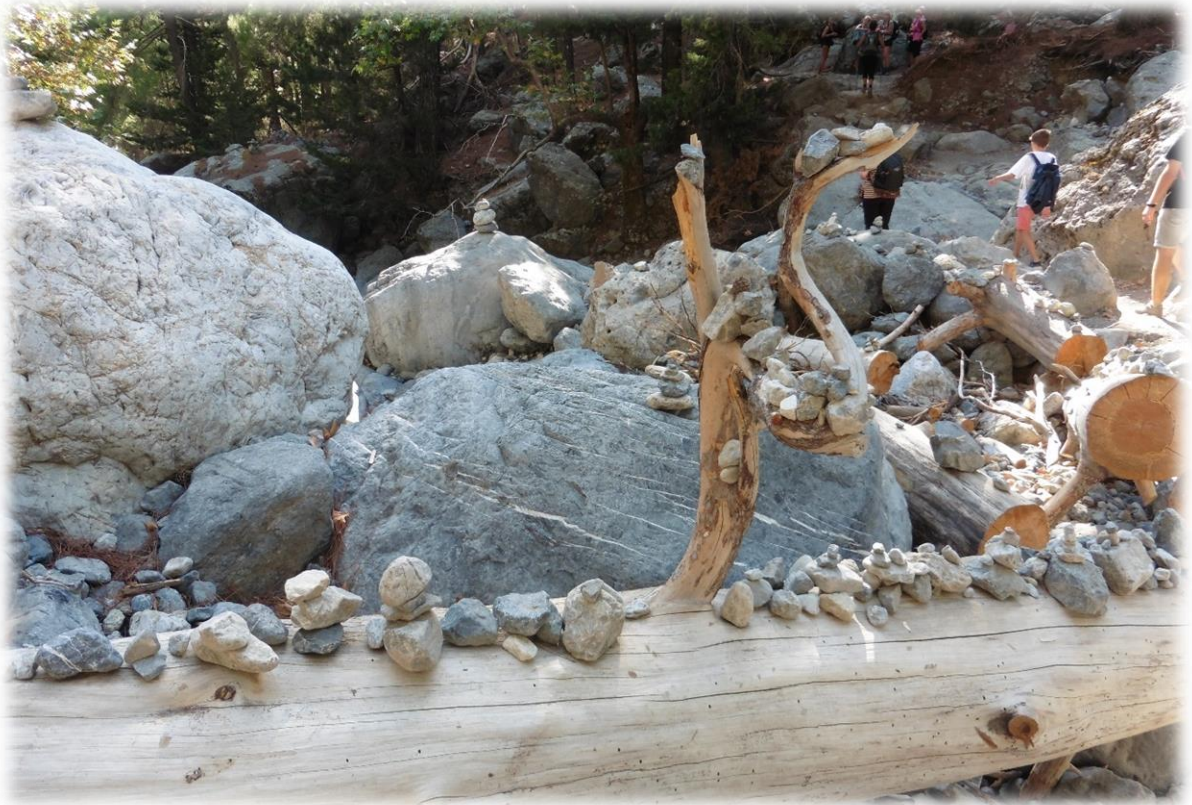
Donderdag 15 oktober 2020

Soort : Wandeling in lijn
Plaats : Samaria kloof
Afstand : 16 km
Stijgen : 100 m
Dalen : 1250 m
Duur : 7 uur

De taxi's brengen ons naar Omalos, naar de ingang van de Samaria-kloof. Van in de Samariakloof heb je zicht op de berg Gingilos (2080 m). Van de bijna 40 tweeduizenders van de Lefka Ori (witte bergen) wordt de Gingilos wegens het fantastische uitzicht, vanop de top, het meest bezocht.

De Samariakloof is sedert 1962 een Nationaal Park. Het is de langste bewandelbare kloof van Europa. Op sommige plaatsen zijn de wanden meer dan 500 m hoog.

Elke ochtend om 06.00 uur beslist de overheid of ze al dan niet de kloof zullen openstellen voor het publiek. Bij het minste vermoeden dat er een onweer kan plaatsvinden blijft de kloof gesloten. De kloof blijft ook gesloten wanneer de zee te woelig is en de ferry's mogelijks niet aanmeren in Agia Roumeli, het eindpunt van de Samaria-kloof.

Op regelmatige plaatsen is er een hulppost die tevens over een lastdier beschikken om eventuele gekwetsten uit de kloof te brengen.

De weerkundige dienst van Kreta volgt het weer op van minuut tot minuut. Als er zich toch plots een onweer ontwikkelt in de buurt van Kreta wordt de Samaria-kloof meteen

geëvacueerd. Eerst worden de mensen die zich in de buurt van de IJzeren Poort bevinden naar hoger gelegen gebied gebracht. Als er boven de kloof een onweer uitbarst dan stijgt het waterpeil zienderogen, meters hoog, ter hoogte van de IJzeren Poort.

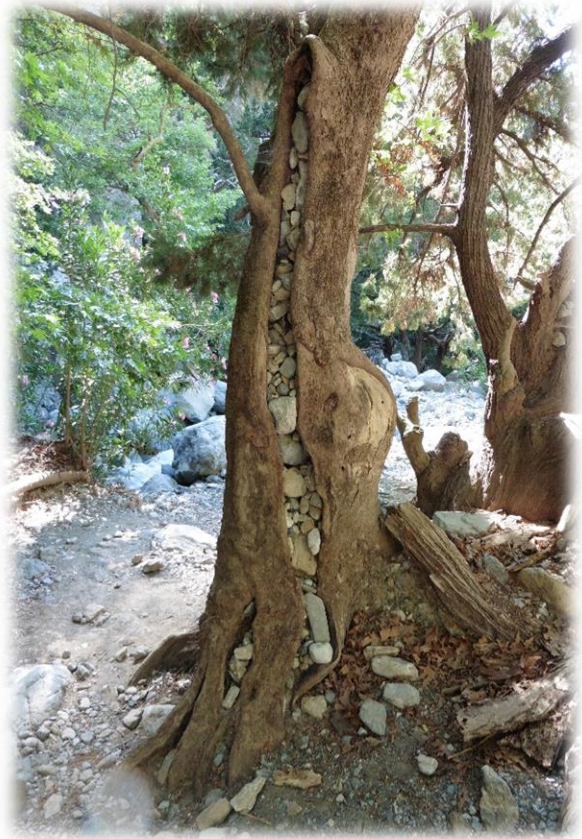
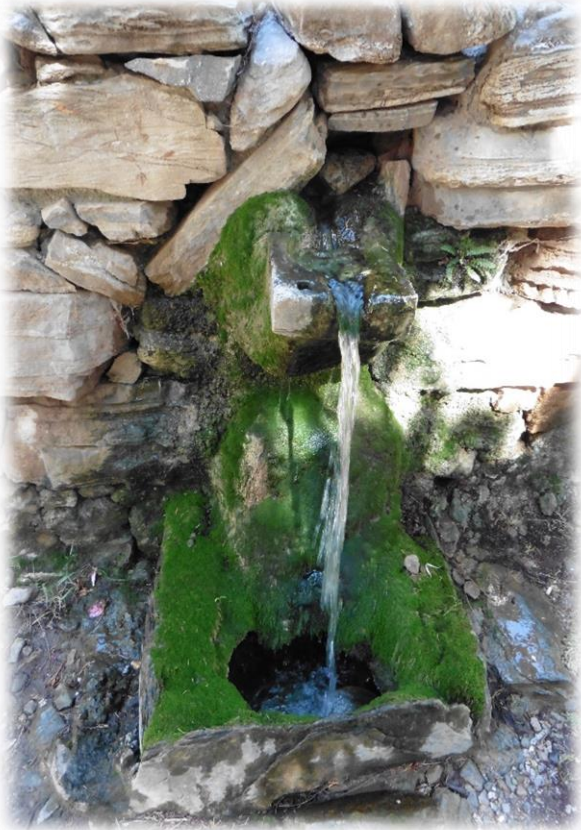

Doordat er hier zoveel mensen rondlopen blijf ik bij de laatste persoon. In deze kloof kan je onmogelijk een groep samenhouden, al dien ik er wel meteen aan toe te voegen dat deze groep regelmatig op elkaar heeft gewacht.

Ook in de Samaria-kloof heb je regelmatig een kapelletje dat toegankelijk is voor het publiek. Maar alle interieurs lijken wel wat op elkaar.

Op regelmatige plaatsen kom je een bronnetje tegen met drinkbaar water. Ook toiletten vind je er onderweg. De foto rechts boven, is duidelijk een steeneik.

Ongeveer halverwege de kloof komen we in het oude, niet meer bewoonde dorp, Samaria. Het kerkhof is er nog steeds.

Er leven geen mensen meer in het spookdorpje Samaria maar geiten zijn er nog in overvloed. In 1965 zijn hier de laatste bewoners vertrokken.